

UUTISKIRJE

HEI YSTÄVÄT

Kirjoitan tätä kirjettä teille täältä Suomesta käsin. Alkuvuodesta ilmassa alkoi olla merkkejä siitä, että sota olisi tulossa. Monia viikkoja elettiin epätietoisessa tilassa. Oli viikkoja ja viikonloppuja, jolloin jo monet valmistuivat sodan alkamiseen. Jerusalemiinkin tuotiin tammikuussa lisää Iron Domeja (Rautakupoli), jotka torjuvat raketteja ja lennokkeja. Helmikuun puolessavälissä alkoivat sodan merkit vahvistua, vaikka mediassa tuotiin jatkuvasti esille, että neuvottelut etenevät hyvää vauhtia.

Lähetysseuran turvallisuusvastaavan, aluejohtajan ja esihenkilömme kanssa tiimimme kävi säännöllisiä keskusteluja siitä, mitkä ovat kulloinkin ajankohtaiset askeleet. Arvostan suuresti Lähetysseuran erittäin osaavaa toimintaa tällaisissa tilanteissa. Huolehditaan hyvin työntekijöistä, kumppaneista ja työstä. Minä ja koirani Nitza saavuimme Suomeen myöhään perjantai-iltana, työtoverini Risto perheineen saapui lauantaina aamuyöstä, ja Maria Leppäkari olikin jo silloin Suomessa. Sota syttyi sitten vähän myöhemmin tuona lauantaiamuna.

Olen kiitollinen siitä, että ehdimme Suomeen. Koen, että pystyn kulkemaan yhteistyökumppaniemme rinnalla paremmin, kun itse en ole siellä kaivossa vaan kaivon reunalla.

TYÖTÄ SUOMESTA KÄSIN

Istumme kaikki kokoontuneena ruudun ääreen. Keskustelu lähtee heti vilkkaasti käyntiin. Jokainen kertoo yön ja aamun tapahtumista. Taustalla näkyy lapsia liikkumassa ja jokunen heistä tulee myös tervehtimään. Yö on ollut rankka, pommituksia on tullut tiheään. Yöunista ei ole tullut oikein mitään. Ja samassa kun käymme tätä keskustelua, ilmassa näkyy Iranista ammuttuja raketteja suoraan taivaalla. Lapset juoksevat ikkunalle seuraamaan niitä. Keskustelumme pysähtyy. Erinäisiä räjähdysälyä alkaa kuulua. Ne ovat todella kovia, useamman koti ihan tärisee. Lapset juoksevat kiireesti äitiensä viereen, jakavat meille näkemäänsä ja pelkojaan...

Sodan alettua kummikoulujemme sosiaalityöntekijät saivat ensi työkseen valmistaa hätäsuunnitelman: miten toimittaisiin, mitä menetelmiä käytetään vastaamaan siihen tilanteeseen ja tarpeisiin. Koulut siirtyivät välittömästi online-opetukseen, joka on jatkunut koko tämän sodan ajan jo yli 3 viikkoa. Monet opettajat ja perheet ovat kääntyneet heidän puoleensa saamaan apua ja tukea. Puhelimet soivat lakkaamatta ja samalla heillä on päällä myös omat tilanteet. Olen saanut kulkea sosiaalityöntekijöiden rinnalla tässä kaikessa työnohjaajana.

Samalla olen käynyt keskusteluja koulutoimenjohtajan kanssa siitä, miten voimme lisätä opettajien jaksamista tässä tilanteessa. Aloitimme kouluilla netissä yhteiset tukitapaamiset, joissa opettajat ovat saaneet purkaa omia tuntejaan ja kokemuksiaan ja saaneet menetelmiä trauma- ja stressitilanteisiin paikallisen traumatyöntekijän kanssa.

UUTISKIRJE

Toisessa online-tapaamisessa olin Jerusalemissa kristillisen järjestön johtajan kanssa. Keskustelimme yhdessä siitä suuresta avun tarpeesta, joka perheillä on tällä hetkellä ja miten voimme lisätä resursseja vastaamaan niihin. Johtaja kertoi niistä sadoista perheistä, joita he jo auttavat. Mutta tarvetta on paljon enemmän. Tälläkin hetkellä yli 70 perhettä odottaa heidän tukeaan. Tarpeita on monenlaisia: trauma- ja kriisiapua, sielunhoitoa, taloudellista ja ruoka-apua, neuvonnallista tukea arkeen jne. Johtaja kertoi myös avunpyynnöistä, joita heille on tullut perheiltä kotien tuhouduttua raketti-iskuissa. Keskustelujemme lomassa hän kuulee räjähdysten äänet Tel Avivista. Keskustelumme siirtyy käymään läpi päivien tapahtumia vaihe vaiheelta. Kun olemme purkaneet tapahtumia, keskustelu siirtyy jälleen yhteiseen suunnitteluun yhteistyössä. Välissä hän näyttää pienokaistaan, joka on vasta alle vuoden ikäinen. Ja sitten taas jatkamme ...

Yhteisen suunnittelun jälkeen olemme löytäneet jälleen mahdollisia askeleita laajemman avun saamiseksi. Kiitollisuus yhteisestä hetkestä ja mahdollisuuksista lähtee yhteisesti Vapahtajallemme Jeesukselle Kristukselle, jossa on meidän turvamme ja tukemme.

Diakoni Rana Zeidanin kanssa iloitsemme tästä uudesta yhteistyötahosta. Miten voidaankaan laajemmin ja vahvemmin vastata tarpeisiin, kun toimitaan yhdessä. Lähetyseurassa on huomioitu vahvasti sodan tuomat avun tarpeet ja niihin onkin myönnetty hätäapua diakoniatyön kautta. Näin pystytään paremmin vastaamaan näihin suuriin tarpeisiin.

Olen myös itse yhteyksissä perheisiin mahdollisuuksien mukaan. Yksi äiti jakoi kokemaansa: ”Juuri kun on illalla saanut unen päästä kiinni, soi hälytys. Odotetaan pommisuoja, kunnes puhelimiin tulee ilmoitus, että voi poistua pommisuoja. Sitten alkaa sen seuranta, mihin isku osui ja mitkä ovat seuraukset. Perheenjäseniä ja ystäviä asuu eri puolilla maata (olipa kysymyksessä sitten israelilainen tai palestiinalainen). Huoli siitä, onko joku heistä ollut alueella, johon isku on tullut. Siitä on vaikea alkaa nukkumaan ja hyvin usein sitten jo onkin tullut toinen, kolmas ja neljäs hälytys. Olemme niin loppuun väsyneitä, tämän pitää loppua pian, että selviydymme tästä.” Huom! Läheskään kaikilla ei ole pommisuojaakaan.

MAAN HILJAISET

Felm-keskuksen diakoniatyössä on avautunut uusi yhteistyö Jerusalemin Afrikka-yhteisön kanssa. Organisaatio toimii Afrikasta tulleiden turvapaikanhakijoiden parissa. Kun katsomme yhteiskuntaa laajasti, voidaan selkeästi sanoa, että nämä ihmiset ovat kaikista heikoimmassa asemassa olevia ja maan hiljaisia. He ovat asuneet maassa jo useampia vuosia, mutta heillä ei ole minkäänlaisia oikeuksia. Lapset, jotka ovat syntyneet maassa, eivät ole minkään maan kansalaisia. Paikallisen organisaation ”työntekijät” ovat myös pääsääntöisesti vapaaehtoisia. Heillä on myös Jerusalemin yliopiston kanssa yhteinen projekti niin, että opiskelijoita tulee tekemään heille työharjoittelua yleensä puolesta vuodesta vuoteen. On ollut ilo tutustua heihin ja suunnitella yhteistyömahdollisuuksia. Juuri ennen sotaa olikin tarkoitus tehdä Felm-keskuksella dokumentti, jonka myötä näiden ihmisten läsnäoloa ja ääntä tuotaisiin näkyväksi yhteiskunnassa. Nyt sodan aikana järjestö tukee erityisesti lapsia ja nuoria. Tällä viikolla lapsille ja nuorille järjestettiin askartelupäivä, jolloin askartelua käytettiin trauma- ja kriisityöskentelyn menetelmänä.

UUTISKIRJE

Näillä jakamisilla ja kuulumisilla tällä kertaa, ystävät. Lämpimät kiitokset teille jokaiselle matkassa olemisesta. Jatketaan matkaa pysymällä valvoen, toimien ja rukoillen.

Valvoen – jotta sydämemme pysyy herkkyydessä ja toivo pysyy elossa. Valvominen on kykyä nähdä kärsimys – omamme ja toisen – ilman, että menetämme suuntaa.

Toimien – sillä rakkaus ei ole pelkkää myötätuntoa, vaan konkreettisia tekoja. Kristus auttoi kärsiviä ja kutsuu meitä samaan: kantamaan yhdessä toistemme kuormia.

Rukoillen – Rukous pitää meidät yhteydessä Jumalan rauhaan ja ylittää ymmärryksemme. Hän antaa voimaa ja avaa meille rohkeuden jatkaa, vaikka tie on raskas.

Lämpimin ja siunaavin terveisin, *Sari-Johanna Kuittilo*

Sari-Johanna Kuittilo

Diakoni ja psykososiaalisen
tuen asiantuntija

Tel: +358 418072665
+972 585924107

Voit tukea työtäni myös taloudellisesti lahjoittamalla haluamasi summa MobilePaylla numeroon **58735** tai tilisiirrolla **FI38 8000 1400 1611 30**. Muista kirjoittaa viestikenttään minun nimeni, myös MobilePayssa.